

Sygn. akt IV P-Pm 1/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2017r.

Sąd Rejonowy w Sanoku, Wydział IV Pracy w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Elżbieta Domańska

Protokolant Anna Wójcik

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2017r. w Sanoku sprawy

z powództwa Gminnej Spółdzielni (...) w Z.

KRS: (...)

przeciwko pozwanym A. F. PESEL: (...) i J. B. PESEL: (...)

o zapłatę

I. o d d a l a powództwa;

II. z a s ą d z a od powoda Gminnej Spółdzielni (...) w Z. na rzecz pozwanej A. F. kwotę 202,50 zł (dwieście dwa złote 50/100 gr.) tytułem kosztów procesu;

III. z a s ą d z a od powoda Gminnej Spółdzielni (...) w Z. na rzecz pozwanej J. B. kwotę 202,50 zł (dwieście dwa złote 50/100 gr.) tytułem kosztów procesu;

IV. z a s ą d z a od powoda Gminnej Spółdzielni (...) w Z. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Sanoku kwotę 64 zł (sześćdziesiąt cztery złote) tytułem opłaty od pozwu wniesionego przeciwko pozwanej A. F.;

V. z a s ą d z a od powoda Gminnej Spółdzielni (...) w Z. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Sanoku kwotę 64 zł (sześćdziesiąt cztery złote) tytułem opłaty od pozwu wniesionego przeciwko pozwanej J. B..

Sygn. akt IV P – Pm 1/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Sanoku z dnia 31 marca 2017 r.

Pozwami z dnia 30 grudnia 2016 r. skierowanymi przeciwko pozwanej A. F. i J. B. powód Gminna Spółdzielnia (...) w Z. wniosł o zasądzenie na jego rzecz kwoty po 1 269,25 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 6 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty tytułem odpowiedzialności materialnej za stwierdzony podczas inwentaryzacji niedobór oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(pozwy z dnia 30 grudnia 2016 r. – k. 2 – 3, 24 – 25)

W odpowiedzi na powyższe pozwane A. F. i J. B. wniosły o oddalenie powództw podnosząc zarzut przedawnienia i zasądzenie od powoda na ich rzecz kosztów procesu według norm przepisanych uzasadniając swoje stanowisko tym, iż zgodnie z art. 291 § 2 k.p. powód z chwilą gdy dowiedział się o różnicach inwentaryzacyjnych, czyli od dnia 31 sierpnia 2015 r. miał 1 rok na skuteczne dochodzenie tego roszczenia wobec nich, a chwili obecnej jest ono już przedawnione.

(odpowiedź na pozew z dnia 20 lutego 2017 r. – k. 52 – 53)

Zarządzeniem z dnia 27 stycznia 2017 r. na podstawie art. 219 k.p.c. obie sprawy wytoczone powództwami przeciwko pozwanej A. F. i J. B. zostały połączone celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana A. F. pracowała u powoda w Gminnej Spółdzielni (...) w Z. od dnia 31 października 2014 r. do dnia 31 stycznia 2016 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku sprzedawcy w sklepie w Z. przy ulicy (...).

(dowód: świadectwo pracy pozwanej A. F. z dnia 31 stycznia 2015 r. – teczka B akt osobowych pozwanej)

Pozwana J. B. pracowała u powoda w Gminnej Spółdzielni (...) w Z. od 25 maja 2010 r. do dnia 7 lutego 2016 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku sprzedawcy w sklepie w Z. przy ulicy (...).

(dowód: świadectwo pracy pozwanej A. F. z dnia 31 stycznia 2015 r. – teczka B akt osobowych pozwanej)

Obie pozwane miały zawartą umowę o wspólnej odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie zawartą w dniu 26 listopada 2012 r., na podstawie której powód powierzył łącznie czterem pracownikom tego sklepu, w tym pozwanym, mienie znajdujące się w sklepie, w którym pracowały.

(umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie z dnia 26 listopada 2012 r. w aktach osobowych obu pozwanych)

W dniu 31 sierpnia 2015 r. powód Gminna Spółdzielnia (...) w Z. przeprowadził inwentaryzację za okres od dnia 14 stycznia 2014 r. do dnia 31 sierpnia 2015 r. podczas, której stwierdzono brak na kwotę 8 563,30 zł. Inwentaryzacja powyższa została rozliczona we wrześniu 2015 r. co jest bezsporne między stronami. Pozwane nie zgodziły się z ustalonym brakiem. Na prośbę pracowników sklepu powód przeprowadził ponowną inwentaryzację w dniu 30 listopada 2015 r., która stwierdziła brak kwoty 9 489,45 zł. Została ona rozliczona w dniu 16 grudnia 2015 r. Pozwane ponownie nie zgodziły się z wynikami powyższej inwentaryzacji i nie podpisały wyliczenia remanentowego, składając w tym przedmiocie w dniu 5 stycznia 2016 r. oświadczenie. W wyniku tej inwentaryzacji doszło do zmniejszenia niedoboru, którym obciążono pozwane. W dniu 7 stycznia 2016 r. odbyła się kolejna inwentaryzacja zdawczo – odbiorcza, która potwierdziła kolejny raz stwierdzony jeszcze w dniu 31 sierpnia 2015 r. niedobór w sklepie w Z. przy ulicy (...).

(dowód: rozliczenie sklepu z dnia 16 grudnia 2015 r. – k. 59, końcowe oświadczenie osób materialnie odpowiedzialnych - k. 60, zarządzenie w sprawie inwentaryzacji z natury z dnia 30 listopada 2015 r. – k. 61 wraz z wykazem towarów skradzionych i nie wprowadzonych na remanencie w dniu 30 listopada 2015r. – k. 62 -63, oświadczenie z dnia 5 stycznia 2016 r. – k. 29, wyjaśnienia powoda złożone podczas rozprawy w dniu 30 marca 2017 r. – k. 64)

Pismem z dnia 7 grudnia 2016 r. powód wezwał pozwane do zapłaty niedoboru stwierdzonego przeprowadzoną inwentaryzacją za okres od 19 stycznia 2014 r. do dnia 30 listopada 2015 r. w kwocie po 1 269,25 zł. każda, co spotkało się z stanowczym protestem pracownic, które stwierdziły, iż roszczenia powoda w tym przedmiocie kierowane względem nich są przedawnione zarówno w przypadku pierwszej inwentaryzacji z dnia 31 sierpnia 2015 r., jak i drugiej inwentaryzacji z dnia 30 listopada 2015 r.

(dowód: pismo z dnia 7 grudnia 2016 r. – k. 5, 27, pismo z dnia 19 grudnia 2016 r. – k. 6, 28)

Tocząca się między stronami przed tutejszym Sądem wcześniej sprawa zarejestrowana pod sygn. akt IV P 7/16 zakończona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 10 listopada 2016 r. za swój przedmiot miała roszczenia pozwanych, które w niej występowały w roli procesowej powodów przeciwko Gminnej Spółdzielni (...) w Z. o ustalenie, iż pracownice te z powodem łączyła umowa o pracę na czas nieokreślony, zasądzenie odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie z nimi umów o pracę oraz zapłatę kwoty 1 269,25 zł. tytułem potrąconego

ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, w związku z powyższym toczące się obecnie postępowanie to nie jest nie sprawa między tymi samymi stronami o to samo.

(dowód; akta sygn. akt IV P 7/16 SR w Sanoku)

Dokonane w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne Sąd oparł o wskazany wyżej materiał dowodowy, uznając go za wystarczający do poczynienia stosownych ustaleń i rozstrzygnięcia na tej podstawie przedmiotowej sprawy.

Sąd dał wiarę dokumentom zebranych w aktach sprawy. Dokumenty te nie budzą żadnych wątpliwości zarówno co do ich formy, jak i treści i znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach stron.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda jest przedawnione, co wziął po uwagę Sąd mając również na uwadze zarzut przedawnienia zgłoszony przez same pozwane.

Zgodnie z art. 291 § 2 k.p. roszczenia pracodawcy o naprawienie szkody, wyrządzonej przez pracownika wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych, ulegają przedawnieniu z upływem 1 roku od dnia, w którym pracodawca powziął wiadomość o wyrządzeniu przez pracownika szkody, nie później jednak niż z upływem 3 lat od jej wyrządzenia. Ustawodawca w prawie pracy czyni odstępstwa od cywilistycznej zasady, zgodnie z którą terminy przedawnienia są takie same dla obu stron stosunku obligacyjnego. Uprzywilejowanie pracownika w sytuacji, gdy to on jest zobowiązany do świadczenia, jest niewątpliwie przejawem funkcji ochronnej, realizowanej przez normy prawa pracy. Te terminy przedawnienia roszczeń wskazane w przywołanym wyżej przepisie Kodeksu pracy mają zastosowanie nie tylko do roszczeń pracodawcy o naprawienie szkody wyrządzonej przez pracownika wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych przewidzianych w art. 114 k.p., ale również do roszczeń z tytułu niewyliczenia się lub nie zwrócenia mienia powierzonego pracownikowi (art. 124 i 125 k.p.)

Ustalenie daty dowiedzenia się o szkodzie ma znaczenie zasadnicze dla przypadku, w którym art. 291 § 2 k.p. ma zastosowanie do odpowiedzialności pracowników za niedobór w powierzonym mieniu. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1978 r. (sygn. akt IV PR 205/78) nie można obciążać obowiązkiem naprawienia szkody w postaci niedoboru pracownika dopóty, dopóki nie dokona się potrzebnych wyliczeń. Natomiast w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 1985 r. (IV PR 116/85) przyjęto, że bieg przedawnienia z art. 291 § 2 k.p. rozpoczyna się nie od daty zakończenia inwentaryzacji, lecz od daty przeprowadzenia po inwentaryzacji ostatecznego rozliczenia. Zdarzenia zaistniałe po rozliczeniu inwentaryzacji nie mają wpływu na bieg terminu przedawnienia. (wyrok SN z dnia 17 lipca 1985 r., IV PR 15/85)

Przekładając powyższe rozważania na stan faktyczny powyższej sprawy należy stwierdzić, iż zarówno pierwsza inwentaryzacja z dnia 31 sierpnia 2015 r. została rozliczona we wrześniu 2015 r., jak i druga z dnia 30 listopada 2015 r. w dniu 16 grudnia 2015 r., czyli zarówno w przypadku pierwszej jak i drugiej od momentu powzięcia wiadomości przez pracodawcę o wyrządzonej przez pozwane szkodzie w jego mieniu powierzonym, między innymi im, do wyliczenia się, upłynął 1 rok, a związku z powyższym roszczenia powoda o naprawienie szkody wyrządzonej przez pozwane z tytułu niewyliczenia się lub nie zwrócenia mienia powierzonego pracownikowi (art. 124 i 125 k.p.) uległy przedawnieniu.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak wyżej.

W pkt. II i III wyroku Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanych kwoty po 202,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, a to na podstawie art. 98 § 1 kodeksu postępowania cywilnego (zwanego dalej: k.p.c.) w zw. z § 2 pkt. 2 w zw. z § 9 ust. pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r., poz. 1667). Zgodnie z treścią art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne

do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, co uzasadnia zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów wynagrodzenia jednego profesjonalnego pełnomocnika.

W pkt. IV i V zostały zasądzone od powoda na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w postaci niepobranych przy wniesieniu powództw w obu sprawach opłat sądowych, a należnych do uiszczenia zgodnie z treścią art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 130 § 2 k.p.c. oraz art. 10 i art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 623)

Sędzia Sądu Rejonowego

Elżbieta Domańska

Zarządzenie: proszę),

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.
2. Kal. 14 dni.

Sędzia Sądu Rejonowego

Elżbieta Domańska